

**Ivsti Rycqvii Canonici Gandavensis, Civis Romani, De
Anno Secvlari Ivbileo Syntagma**

De Rycke, Josse

Antverpiae, 1624

Capvt IV. Diuisio Ivbilei, eiusq[ue] partes propositæ. De Hebraico agi
cœptum: eius indicendi Ritus. Tubis indicebatur, seu potiùs Buccinis. Quid
propriè Buccina, quid σάλπιξ. Annus Ivbilevs quo anni ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64507](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64507)

CHRISTIANORVM IVBILEO conueniant in ipso operis processu dicemus.

C A P V T I V.

*Diuisio IVBILEI, eiusq; partes propositæ.
De HEBRAICO agi cæptum: eius indicendi Ritus. Tubis indicebatur, seu potius Buccinis. Quid propriè Buccina, quid αἰχμή. Annus Iubileus quo anni tempore incæptus.*

Mensi turbidum Grāmaticæ contentions fretum in ipso IVBILEI portu cymbam statuemus, vbi adspirante blandâ Gratæ ac Remissionis aurâ, fixisq; Libertatis anchoris, gratâ vicissitudinis temperie, ac solidâ voluptate, animi recreabuntur. Etenim si IVBILEI totius naturam ac proprietates considerare voluerimus, partes primùm colligamus oportet; quibus cognitis, atque perspectis, faciliore methodo ea quæ postmodum tradenda erunt exsequemur. IVBILEVM igitur (dabis veniam, Lector, communi ac receptâ Christianorum voce utenti) partientes, in HEBRAICVM, CHRISTIANVM, ac MYSTICVM trifariam diuidemus. Itud nouâ distinctione in RITVALE & CHRONICVM; hoc item subdividendo in ORDINARIVM siue STATVM, & EXTRAORDINARIVM siue INDICTIVVM; & hoc denique vterius

ulterius in PUBLICVM & PRIVATVM partemur. De HEBRAICO RITUALI, sicut institutione primum est, cæterorumque fons & origo; ita primò nobis agendum erit: breuiter quidem & succinctè, ne in re iam toties vulgatâ putidi & inepti fuisse videamur.

Ritum indicendi Anni Iubilei Dominus ipse præscribit Leuit. xxv. cap. his verbis: *Numerabis quoque Tibi septem Hebdomadas annorum, &c. & clanges buccinâ mense septimo, decimâ die mensis, propitiationis tempore, in vniuersâ terrâ vestrâ. Sanctificabisq; Annum Quinquagesimum.* Mensem ibi Septimum *תשס טו* intellige, ab eodem numero (si modò calculi conueniant) Romanis SEPTEMBREM, Hebræis recentioribus TISRRI dictum. Alium namque Sacrum Hebræi à NISAN, vel mense MARTIO, incipiebant, quòd is Mensis, Mundi natali, & Exodo ab Ægyptiâ seruitute sacratus, mensium principatum iure reposceret. Accedebat Diuinum Imperium quo *Mensem hunc primum in mensibus anni*, ob causas puta supradictas, habere iuebantur. Exod. 13. Dies porrò mensis TISRRI decimus in Festum Propitiationis incidebat, quo Iubileum Annum indici consueuisse ex Calendario Hebræorum à Sigonio edito manifestò apparet. Lib. 3. de Rep. Hebr. Faciebat autem clangor Buccinæ à Domino imperatus ad populum exhilarandum dulci spe Nouitatis ac Libertatis: oppressos maximè, & in aliqua afflictione positos recreandos & eleuandos. Porrò Buccinas istas alias fuisse ab Argenteis Tubis, quibus Sacerdotes aliis in Sacris vterentur, ex eo patere videtur, quòd in Libro

Iesu Naue c. vi. ad discrimen dicatur, *Buccinas*, quarum vsus est in Iubileo. apud LXX. ἐπὶ τὰς κερυτίνας τῆ ἰωβήλ. Vnde multis suspicio nata Buccinas illas, quòd Hebraicè, vti putant, IOBEL, Græcè κερυτίναι dicantur, è cornu arietino confectas fuisse, blandiente mysteriorum lenocinio, & vocabuli ipsius apud Chaldæos alludente significatu: quam tamen opinionem cum Bellarmino & Riberâ suprâ reiecimus. Ego quidem corneas fuisse cum eodem Riberâ concesserim, sed è bubulo cornu, vel certè animalis cuiusquam grandioris. Bubula sanè cornua olim celebri in vsu fuisse, etiam Romæ, Dionysius ostendit Lib. ii. Antiq. τῆς, inquit, δημοτικῆς ὑπηρεταί τινες, κέρουσι βοείois ἐμβουκάνοντες, ἐπὶ τὰς ἐκκλησίας συνήγορον. Hoc est: *Plebem ministri quidam cornibus Bubulis insonantes ad concionem cogebant.* Vocabatur huiusmodi cornua propriè *Buccina*, atque ideò nouo vocabulo ἐμβουκάνειν, *Buccinâ canere* dixit, quod βουκανίζειν posterioris æui Scriptores Græci dixerunt. Propertius de primigeniâ Romanorum simplicitate, & eodem Ritu.

Buccina cogebat priscos ad verba Quirites.

Buccinam esse pastorem tubam testatur D. Hieronymus, atque ideò priscis Quiritibus pastoritiam adhuc vitam agentibus aptè conueniebat. Columella Lib. iv. Agric. *Ad sonum Buccine pecus septa repetere consuescat.* Propertius iterum:

*Nunc intra muros pastoris buccina lenti
Cantat.*

Fuisse etiam Militarem multis Veterum testimoniis affirmat Vir omnis Antiquitatis peritissimus,

mus,

mus, Belgicæ nostræ lumen, Iustus Lipsius in Li-
 bris de Militiâ Romanâ. Rectè ergo Vulgatus
 Interpres *Buccinam* potiùs quàm *Tubam* posuit,
 quòd eo vocabulo rei veritas magis exprima-
 tur: etsi aliis in locis minùs huius rei obseruans
 fuit; vti & LXX. qui interdum τὰς ἱερὰς σάλπιγγας,
 interdum, κεραινας reddiderunt. quamuis
 Suidas τὴν σάλπιγγα, ἱερατικὸν ὄργανον: *solis sacris*
deputatam Tubam esse velit, qua ratione adiun-
 ctum illud τὰς ἱερὰς frustra addidissent. Ar-
 temidorus etiam Daldianus, qui de Sacrà Tubâ
 aliquid nugatus est, à proposito tamen nostro
 non planè alienum: Σαλπίζειν, αἶτ, δοκεῖν σάλπιγγι
 τῇ ἱερᾷ, δάλας καὶ πάντας ἐν ὑπηρεσίᾳ ὄντας τῆς δαλείας
 ἐλευθεροῖ. Id est: *Videri* [per somnium] *Sacrâ*
Tubâ canere seruos & omnes in ministerio aliquo
constitutos libertate donat. Rationem addit: ἰδίου
 γὰρ ἐλευθερῶν τὸ ὄργανον. *Proprium enim Liberorum hoc*
instrumentum. Vbi respexisse illum credo ad Sa-
 ctos Græciæ Agones, in quibus Tubâ signum
 dabatur, & soli ingenui certabant. Quod po-
 tiori ratione de Buccinâ Iubileâ, verò τῆστέ ἐλευ-
 θερίας καὶ ἀνάστεως σημεῖον, dicere potuisset, si He-
 bræorum mysteria non ignorasset. Septem au-
 tem fuisse Iubilei Buccinas, siue Tubas, ex eo-
 dem Libro Iesu Naue intelligimus, quas, ma-
 gnâ Septenarij celebratione, Septem Sacerdo-
 tes, die decimo mensis Septimi, Anno Septies
 septimo inflabant, ad Noui Solemnis denun-
 ciationem. Illud quoque cum maximis viris
 asserimus ab Anni Naturalis, seu Communis,
 apud Hebræos initio, quod in Æquinoctium
 Autumni incidebat, Solemne Iubilei ordiri
 B 5 consue-

Lib. 4. Dic.
10.

Lib. 1. c. 58.

Libertatis &
Remissionis
signo.Caietan. sup.
Eua.
Perev. lib. 1.
in Gen.
Scalig. li. 5. de
em. Temp.
Torniello in
4. Mundi etc.

consueuiffe; quemadmodum Sacer eorum siue
 Ecclesiasticus ab Æquinoctio Verno, vti dixi-
 mus, incipere consueuerat. Iubilei verò Secu-
 li, siue Magnæ Hebdomadis, mensurâ vniuersi
 temporis canonem complexos alibi ostende-
 mus. Vnde quemadmodum mensem NISAN,
 Mundo natalem, caput & principium Men-
 sium appellabant; ita etiam Iubileum Annum,
 quem vnâ cum Mundo ortum fuisse crede-
 bant; ab Adamo eum supputantes, qui veram
 in Statu Innocentiæ *id est* egerat; Annorum
 omnium Fontem ac Radicem non immeritò
 appellâssent. Quam supputandi consuetudinem
 secutus Nicolaus de Cusa Cardinalis ECCLE-
 SIAE CHRISTI mensuram, siue durationem,
 XXXIV. Iubileis inclusit: vt de ipso Petrus Bun-
 gus libro de abditis Numerorum Mysteriis te-
 statur. Verùm hisce aliquantisper dilatis ad Pri-
 uilegia Annorum Quiescentium describenda
 stilum accingemus.

*Esseb. in
 Chron.*

CA-